

NASZ PRZYJACIEL

Dodatek do „Drwicy”.

Rok V.

Nowemlasto, dnia 13 lutego 1932.

Nr. 6

Na niedzielę I. postu.

EWANGELJA,

napisana u św. Mateusza w rodz. IV. w. 1—11.

Onego czasu Jezus był zawiedzion na puszcze od Ducha, aby był kuszon od diabła. A gdy pościł czterdzieści dni i czterdzieści nocy, potem łaknął. I przystąpiwszy kusiciel, rzekł Mu: Jeżeli jest Syn Boży, rzec, aby te kamienie stały się chlebem. Który, odpowiadając, rzekł: Napisano jest, nie samym chlebem żyje człowiek, ale wszelkim słowem, które pochodzi z ust Bożych. Tedy go wziął diabeł do miasta świętego i postawił Go na ganku kościelnym i rzekł Mu: Jeżeli jest Syn Boży, spuść się na dół, albowiem napisano jest, iż aniołom Swoim rozkazał o Tobie i będą Cię na ręku nosić, abyś znadź nie obrził o kamień nogi Swojej. Rzekł mu Jezus: zaś napisano jest: nie będziesz kusił Pana Boga twego. Wziął Go zaś diabeł na górę wysoką bardzo i ukazał mu wszystkie królestwa świata i chwale ich i rzekł Mu: to wszystko dam Tobie, jeśli, upadisz, uczynisz mi pokłon. Tedy mu rzekł Jezus: idź precz, szatanie! Albowiem napisane jest: Panu Bogu twemu kłaniać się będziesz, a Jemu Samemu służyć będziesz. Tedy opuścił Go diabeł: a oto aniołowie przystąpili i służyli Jemu.

Któż nie słyszał o cudach P. Jezusa?

Któż nie słyszał, jak P. Jezus chorych uzdrawiał, trędowatych oczyszczał, ślepym wzrok, głuchym słuch przywracał. Któż nie wie, jak wodę we wino przemienił, jak dziwnie chleb rozmnożył? Któż nie wie, jak wskrzesił córkę Jaira, jak na powrót do życia powołał jedynaka, syna w miasteczku Naim? Któż nie wie, jak wskrzesił Łazarza, cuchnącego już w grobie — któż wreszcie nie wie, jak złe duchy, potęgą Jego ubezwładnione, przed Nim pierzchały. Któż nie wie, jak wody pod stopami Jego twardniały, a wiatry na skinienie Jego cichły? A przecież w dzisiejszej Ewangelji św., pobudzany i podniecany przez złego ducha, jakiegobądź cudu spełnić się wzbrania do tego stopnia, że, gdy zły duch pod tym względem kusić go nie przestaje, mocarnem słowem

od Siebie go odpędza: „Idź precz, szatanie!” A czyni to Pan Jezus dlatego, że cuda Jego nie miały służyć zaspokojeniu czyjeś ciekawości, nie miały służyć nawet zaspokojeniu własnej próżności. Ich cel był zgoła inny, wzniosły, święty, niebiański, tak, jak i Ten, który te cuda czynił. Cuda czynił P. Jezus, aby dać dowód swego Boskiego posłannictwa, swej Boskości, dać potwierdzenie prawdziwe tej nauki, jaką głosił, aby wślawić Tego, który Go posłał. Pan Jezus atoli nie tylko sam czynił cuda. W jego imieniu spełniali je apostołowie. Cuda takie towarzyszyły też całemu rozwojowi kościoła kat. od samego jego zarania i towarzyszą mu aż po dziś dzień. I dziś dzieją się cuda w kościele kat., by tylko ludzie chcieli je widzieć i uznać. Prawda, dziś nie dzieje się tyle cudów, co dawniej. I słusznie. Wszak, gdy drzewko młode i słabe, należy je często podlewać, gdy już głęboko zapuści korzenie i staje się silnem, wystarczy albo rzadkie podlewanie albo tylko to naturalne i zwykłe, które daje przyroda. Te cuda, które działy się już dla wybranego narodu i te, które czynił P. Jezus i te, które spełniali jego apostołowie i następcy i które dzieją się choć rzadko, po dziś dzień — najpewniejszą niejako pieczęcią są na to, że nasza wiara jest prawdziwą i że ona jedynie od Boga pochodzi i do Boga prowadzi.

Przepisy postne dla diecezji chełmińskiej.

Pościć, t. zn. jednorazowo w ciągu dnia najeść się do sytości i wstrzymać się od potraw mięsnych, należy w Srodę Popielcową, w piątki i soboty W. P. (w wielką sobotę aż do południa), w Suche dni, w wigilję Bożego Narodzenia, Zielonych Świątek, Wniebowzięcia Najśw. Marii P. oraz Wszystkich Świętych.

Pościć, ale nie wstrzymywać się przy żadnym posiłku od potraw mięsnych i równocześnie rybnych, należy we wszystkie poniedziałki, wtorki, środy i czwartki W. Postu. W niedzielę W. Postu ani też wstrzymanie się od potraw mięsnych nie zobowiązuje.

Pościć winni ci, którzy ukończyli 21 rok życia, a nie rozpoczęli jeszcze roku 60, o ile nie są złożeni chorobą albo po chorobie przechodzą do zdrowia i o ile nie pracują ciężko.

Od potraw mięsnych wstrzymywać się winni wszyscy od 7 roku życia we wszystkie piątki całego roku.

Święta, nakazane przez Kościół, a przypadające na dzień postu lub powściągliwości od potraw mięsnych poza W. Postem, znoszą wszelki post i wszelką powściągliwość od potraw mięsnych.

Nabiału, więc mleka, masła, sera i jaj wolno używać we wszystkie dni roku, tak samo tłuszczu, margaryny i smalcu do kraszenia potraw i posmarowania chleba.

Wszyscy proboszczowie i rządcy parafij posiadają w poszczególnych przypadkach i ze słusznych powodów władzę udzielania większych jeszcze ulg co do postu i powściągliwości od potraw mięsnych dla poszczególnych osób lub rodzin swoich parafij, XX.

Prefekci wobec profesorów i uczniów, spowiednicy posiadają tę władzę tylko wobec swoich penitentów.

Wierni, korzystający z ulg postnych, powinni się gorliwiej w czasie W. Postu modlić się i obfitszą złożyć jałmużnę na cele diecezjalne w skarbnkę, umieszczoną w kościele z napisem: Jałmużna postna. Po wielkanocnej spowiedzi i komunji św. należy dobrowolnie te ofiary przelać do kasy Biskupstwa w Pelplinie.

Czas wielkanocnej spowiedzi i komunji św. rozpocznie się w IV niedzielę W. Postu i potrwa do III (trzeciej) niedzieli po Wielkiej Nocy włącznie.

Śluby mogą się we wszystkie dni roku odbywać, ale w czasach zakazanych, tj. od I niedzieli adwentowej do I święta Bożego Narodzenia i od Srody Popielcowej do I święta wielkanocnego bez błogosławieństwa, udzielanego we mszy św. za nowożeńców. W czasie adwentowym i W. Postu wierni powinni się wstrzymywać od publicznych tańców i zabaw.

Ks. biskup Częstochowski o położeniu ludzkości

„Zawiódł nas porządek ludzki“.

Ks. biskup częstochowski, dr. Kubina, ogłosił z racji początku nowego roku 1932 list pasterski, w którym rozważa obecną sytuację, w jakiej znalazła się ludzkość i drogi, prowadzące do wydobycia się z trudności.

Według porządku Bożego — pisze ks. biskup częstochowski — ziemia i wszystko dobro na niej mają służyć wszystkim ludziom, bo wszyscy z nich żyć muszą. Tymczasem dziś miliony ludzi żyją w ostatniej nędzy, nie mają ani chleba ani innych środków, do życia potrzebnych. Czy zawiódł nas ziemis, czy wzrastającej liczbie ludności nie może dostarczyć dóbr, w mierze wystarczającej dla wszystkich? — Nie! — odpowiada list pasterski — nie zawiódł nas świat Boży, ale porządek ludzki.

Nie grozi nam jednak katastrofa. Załamał się wprawdzie ludzki świat i porządek i nadął się łamie, ale nie załamał się świat Boży i porządek Boży na ziemi. Jeżeli ludzkość dziś jeszcze żyje mimo załamania jej świata i porządku, to tylko dlatego, że istnieje na ziemi niewzruszony świat Boży i porządek Boży. To jest gwarancją, że nie tylko nie zginiemy, ale będziemy mogli odbudować nowy, lepszy świat i porządek.

Założenie seminarjum duchownego dla wychodźstwa polskiego.

J. E. Ksiądz Kardynał Prymas August Hlond wydał dekret następującej treści:

„Pismem Sekretariatu Stanu z dn. 26 maja 1931 r. L. 1215 31, zlecił mi Ojciec św. urzędowo opiekę religijną i moralną nad wychodźstwem polskim, upoważniając mnie do wszystkich spraw, związanych z polskim duszpasterstwem emigracyjnym.

Na tej podstawie i w skutek niejednokrotnej zachęty Jego Świątobliwości, eryguję niniejszem kanonicznie Seminarjum Zagraniczne dla wychodźstwa polskiego z siedzibą w Poznaniu i nadaję mu w myśl kan. 100 § 1 i artykułu XVI Konkordatu kościelną osobowość prawną z wszystkimi uprawnieniami, które z Kodeksu Kanonicznego, z Konkordatu i ustaw państwowych, przysługują polskim osobom prawnym kościelnym.

Osobnym statutem i regulaminem określam wewnętrzny ustrój Seminarjum Zagranicznego i jego stosunek do Ordynariatu Archidiecezji. Poznań, dnia 8 grudnia 1931 r.

Ks. August Kardynał Hlond.

Nowy święty i doktor Kościoła.

Dnia 9 bm. ogłoszona została bulla papieska w sprawie kanonizacji i proklamowania doktorem Kościoła Alberta Wielkiego. Zawiera ona streszczenie znakomitej działalności św. Alberta Wielkiego jako kapłana, biskupa i uczonego. Charakteryzując wszechstronną działalność naukową tego Świętego, bulla wylicza poza filozofją, teologią i piśmiennictwem jeszcze następujące dziedziny pracy św. Alberta: astronomję, kosmografję, meteorologję, klimatologję, fizykę, mechanikę, architekturę, zoologję, botanikę, rolnictwo, żeglarsstwo. Bulla wyznacza dzień 14 listopada, t. j. dzień śmierci św. Alberta, za dzień jego święta. Św. Albert Wielki (Albertus Magnus żył od 1103—1280).

W sprawie beatyfikacji ks. Wincentego Pallotti'ego.

Z udziałem Ojca św. odbyło się zebranie św. Kongregacji obrządków, mających na celu dyskusję nad heroicznymi cnotami ks. Wincentego Pallotti'ego, założyciela zakonu misyjnego, zmarłego w 1850 roku.

50-lecie miesięcznika „Misje Katolickie“.

Ukazał się w pięknej szacie jubileuszowy numer znanego i poczytnego miesięcznika „Misje Katolickie“. Pierwszy zeszyt „Misji Katolickich“, rozpoczynających w tym roku drugie 50-lecie swej pracy, pojawił się w połowie stycznia 1882 r. Od pierwszej chwili kierowali tem wydawnictwem obecni jego wydawnicy — Jezuiti krakowscy. Podówczas na czele polskiej prowincji stał O. Henryk Jackowski, apostoł Podlasia i więzień męczennik.

„Misje Katolickie“ dobrze przysłużyły się sprawie katolickiej w ciągu 50 lecia swego istnienia. Zapoznały ogół polski z pracą misjonarzy, zarówno religijną, jak i cywilizacyjną, wśród ludów pogańskich, pobudziły wiele osób do czynnego zainteresowania się i poparcia misyj, a niewątpliwie pod wpływem „Misji“ niejednen poszedł za głosem swego powołania i poświęcił się pracy misyjnej.

Ojciec św. i episkopat polski w uznaniu zasług „Misji Katolickich“ przesłali redakcji pisma błogosławieństwo i wyrazy zachęty do dalszej wytrwałej pracy.